

Οι δραματικές εξελίξεις που ζει όλο αυτό τον τελευταίο καιρό ο λαός στην Κύπρο, η διαδικασία διαρκούς κατεδάφισης κατακτήσεων και δικαιωμάτων για την εργατική τάξη και το λαό στη χώρας μας, για όλους τους λαούς της Νότιας Ευρώπης αλλά και για το σύνολο των Ευρωπαίων εργαζόμενων δεν αποτελούν, για εμάς, γεγονότα απρόσμενα ούτε κεραυνό εν αιθρία. Αποτελούν νομοτελειακή αποκάλυψη της πραγματικής φύσης αυτής της ιμπεριαλιστικής ολοκλήρωσης που ήταν από μιας αρχής η ΕΕ, που ποτέ δεν υπήρξε το «σπίτι των λαών» όπως ισχυρίζονταν οι κυρίαρχες εκμεταλλεύτριες τάξεις και η ρεφορμιστική αριστερά, δεν είχε ποτέ καμιά απολύτως σχέση με την αλληλεγγύη και την ισότιμη συμβίωση των λαών, αλλά ήταν από την αρχή χώρος για την όλο και πιο ασύδοτη κατοχύρωση των τεσσάρων ελευθεριών στη διακίνηση αγαθών, υπηρεσιών, κεφαλαίων και ανθρώπων με αποκλειστικό στόχο την ενίσχυση και ανταγωνιστικότητα του κεφαλαίου, την κατοχύρωση της ασυδοσίας του σε βάρος του κόσμου της εργασίας.

Σε νέα φάση η κρίση του καπιταλισμού

Καθοριστικός παράγοντας και συνδημιουργός της μεγαλύτερης μεταπολεμικής κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος ως ένας από τους κυρίαρχους πόλους του, η ΕΕ μαζί με τις ΗΠΑ έχει σταθεί ανίσχυρη όλα αυτά τα έξι τελευταία χρόνια να χαράξει διέξοδο από την κρίση αυτή. Κι ενώ οι ΗΠΑ, ύστερα από μια ασθενική ανάκαμψη μετά τις καταρρεύσεις του 2008 και 2009, βρίσκονται σήμερα μ' ένα δημόσιο χρέος μεγαλύτερο από το σύνολο του ΑΕΠ τους, με μια τεράστια χρηματοπιστωτική φούσκα, με εκατομμύρια άστεγους και μια πρωτοφανή για τα μεταπολεμικά χρονικά ανεργία μπροστά στην αδυναμία να ελέγξουν το δημοσιονομικό γκρεμό που τους απειλεί, η ΕΕ, με μια επίσης πρωτοφανή από την ίδρυσή της μέχρι σήμερα ανεργία και με την όξυνση όλων των εσωτερικών της αντιθέσεων, έχει ήδη περάσει σε νέα ύφεση κατά 0,6% του ΑΕΠ από τα τέλη του 2012, η οποία προβλέπεται ότι θα συνεχιστεί και σε όλη τη διάρκεια του 2013.

Δεκάδες εκατομμύρια άνεργοι, τεράστια συμπίεση μισθών, κατάργηση κοινωνικών παροχών, φτώχεια και δυστυχία για όλο και μεγαλύτερα τμήματα εργαζόμενων και ακόμα τρισεκατομμύρια δολάρια και ευρώ για τη διάσωση των τραπεζών δεν έχουν κατορθώσει να αποκαταστήσουν την καπιταλιστική κερδοφορία και να αποτελέσουν διέξοδο στην κρίση. Στην ίδια την Ευρώπη, μαζί με την εξοντωτική λιτότητα, ιδίως για τις χώρες της περιφέρειας, πάνω από 4 τρισεκατομμύρια ευρώ, ένα 38% του ΑΕΠ της ΕΕ, δαπανήθηκαν ανάμεσα στον Οκτώβρη του 2008 και τον Οκτώβρη του 2011 για τη διάσωση χρεοκοπημένων τραπεζών με το λεγόμενο bail out που φορτώθηκε στους φορολογούμενους και διόγκωσε το δημόσιο χρέος των ευρωπαϊκών χωρών. Η απόφαση για απευθείας στήριξη των προβληματικών τραπεζών από τους ευρωπαϊκούς θεσμούς χρηματοπιστωτικής σταθερότητας χωρίς διόγκωση του δημόσιου χρέους, απορρίφθηκε αμέσως μετά την ανακοίνωσή της με απόφαση της Γερμανίας, που δεν ήταν διατεθειμένη να χρηματοδοτήσει με νέους πόρους τα ταμεία χρηματοπιστωτικής σταθερότητας (ESM) παρ' όλο που η ίδια ήταν η κύρια ωφελημένη από την μέχρι τώρα πορείας της κρίσης.

Έτσι, από τον Ιούνιο του 2012, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παρουσίαζε ένα νέο σχέδιο διαχείρισης κρίσεων με στόχο την αποφυγή των διασώσεων τραπεζών «από τα έξω», δηλαδή του λεγόμενου bail out, και την αντικατάστασή του από μια νέα μέθοδο διάσωσης «από τα μέσα», τη λεγόμενη bail in, που αντί για τους φορολογούμενους και τα κράτη θα φόρτωνε την εξυγίανση των χρεοκοπημένων από την κερδοσκοπία τραπεζών στις πλάτες των ίδιων των καταθετών, όχι μόνο μεγάλων αλλά και μικρομεσαίων και ασφαλιστικών ταμείων, νοσοκομείων, πανεπιστημίων και άλλων κοινωνικών οργανισμών που τους είχαν εμπιστευθεί τις οικονομίες και τις περιουσίες τους. Εκτός από την ελάφρυνση των κρατικών προϋπολογισμών θα ενισχύονταν έτσι και η συγκεντροποίηση του κεφαλαίου από τις μεγαλύτερες και ισχυρότερες τράπεζες π.χ. της Γερμανίας. Η εφαρμογή του σχεδίου αυτού θα μπορούσε να δημιουργήσει τεράστια προβλήματα αν ξεκινούσε από κάποια μεγάλη χώρα σαν την Ισπανία ή την Ιταλία, προκαλώντας την αντίστοιχη φυγή κεφαλαίων και την κατάρρευση της τρίτης ή τέταρτης σε όγκο ευρωπαϊκής οικονομίας.

Η Κύπρος εξιλαστήριο θύμα

Έτσι λοιπόν αναζητήθηκε και επιλέχτηκε αυτό που θα μπορούσε να θεωρηθεί ο πιο αδύνατος κρίκος, η Κύπρος. Μια χώρα μικρή, με μια οικονομία που αποτελεί μόλις το 0,2% της ευρωπαϊκής οικονομίας, μια χώρα διχοτομημένη και υπό κατοχή, σε μια φλεγόμενη και κρίσιμη γεωπολιτικά περιοχή, με μια νεοεκλεγμένη κυβέρνηση που είχε επικεφαλής

ορισμένους από τους πιο υποτελείς εκπροσώπους της ντόπιας κυρίαρχης τάξης. Το επιχείρημα ότι η χώρα αυτή χαρακτηριζόταν από μια οικονομία καζίνο με ένα τραπεζικό σύστημα που διαχειριζόταν κεφάλαια 7 φορές μεγαλύτερα από το παραγόμενο ΑΕΠ -πράγμα που ανταποκρίνεται στα γεγονότα- αποτελεί ωστόσο προκλητική και εξοργιστική δικαιολογία σ' έναν κόσμο σαν το σημερινό με τον ιδιαίτερα παρασιτικό και υπερδιογκωμένο ρόλο του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ενός συστήματος όπου στις ΗΠΑ οι 5 μεγαλύτερες τράπεζες έχουν δημιουργήσει μια χρηματοπιστωτική φούσκα παραγώγων που είναι 16 φορές μεγαλύτερη από το ΑΕΠ της μεγαλύτερης μέχρι σήμερα καπιταλιστικής οικονομίας, σε μια Ευρώπη όπου το τραπεζικό σύστημα του Λουξεμβούργου συγκεντρώνει κεφάλαια 24 φορές μεγαλύτερα από το ΑΕΠ της χώρας και που στην κύρια πλευρά τους αποτελούνται από γερμανικά και γαλλικά κεφάλαια κάτω από αδιευκρίνιστες προνομιακές συνθήκες, με μια Γερμανία όπου μια από τις μεγαλύτερες στον κόσμο τράπεζες, η Deutsche Bank, κατηγορείται για εμπλοκή σε σκάνδαλο χειραγώγησης επιτοκίων σε μια παρασιτική αγορά εκατοντάδων τρις παραγώγων όπως καταγγέλλει το Ρώϊτερ, διακινεί δεκάδες φορές περισσότερα κεφάλαια από το ΑΕΠ της Ελλάδας σε μια χώρα με πάνω από 3.000 τοπικές τράπεζες, τις περιβόητες Landesbanken, που κρατιούνται συστηματικά έξω από κάθε κεντρικό έλεγχο από τη μεριά της ΕΚΤ και οποιουδήποτε άλλου ευρωπαϊκού μηχανισμού.

Για όλους αυτούς τους λόγους η μετατροπή της Κύπρου σε εξιλαστήριο θύμα και πειραματόζωο, με την καταστροφή του πράγματι παρασιτικού τραπεζικού της συστήματος, την οποία όμως θα κληθούν να πληρώσουν και πάλι οι εργαζόμενοι και τα πλατιά λαϊκά στρώματα, χωρίς να προσφέρεται οποιαδήποτε άλλη εναλλακτική λύση, αποτελεί πολιτικό και οικονομικό έγκλημα ολκής, αφετηρία αντίστοιχων ενεργειών για τη λεγόμενη «εξυγίανση» τραπεζών της περιφέρειας που θα μεταφέρει κεφάλαια προς τις ισχυρές χώρες του Βορρά και πρώτα από όλα την ίδια τη Γερμανία. Και είναι πράγματι εξοργιστικός και ο ισχυρισμός ότι έτσι αντιμετωπίστηκε το ξέπλυμα μαύρου χρήματος των Ρώσων ολιγαρχών, των οποίων οι καταθέσεις στις κυπριακές τράπεζες υπολογίζονται γύρω στα 30 δις τη στιγμή που οι κάθε λογής Αμπραμόβιτς έχουν εκατοντάδες δις καταθέσεις σε ευρωπαϊκές τράπεζες, από το Λονδίνο μέχρι τη Φρανκφούρτη, και μόνο στη Γερμανία οι ρωσικές καταθέσεις υπολογίζεται ότι ξεπερνούν τα 400 δις ευρώ.

Η καταστροφή της κυπριακής οικονομίας που επιδιώκεται με τα μέτρα αυτά, η ύφεση κατά 13% μέχρι το τέλος του χρόνου, η εκτίναξη της ανεργίας σε πάνω από 30%, η κατάρρευση των λαϊκών εισοδημάτων και η συντριβή των κοινωνικών κατακτήσεων του κυπριακού λαού, εκτός από τις άμεσες οικονομικές επιδιώξεις του κεφαλαίου αφορούν και ορισμένες ακόμα, όχι μόνο οικονομικής αλλά και μεγάλης γεωπολιτικής σημασίας πλευρές, που θα μπορούσαν να έχουν εξαιρετικά οδυνηρές επιπτώσεις όχι μόνο για τους λαούς της Κύπρου αλλά και για τους λαούς της περιοχής. Αφορούν τις ενεργειακές πηγές που έχουν αποκαλυφθεί και είναι δυνατή η προσεχής τους αξιοποίηση και των οποίων η αξία εκτιμάται ότι κυμαίνεται από 600 δις μέχρι 1 τρις ευρώ, δημιουργώντας νέες κερδοφόρες αλλά και στρατηγικής σημασίας δυνατότητες για τις κυρίαρχες ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Αφορούν

ακόμα τη σταθεροποίηση της χρήσης της Κύπρου σαν αβύθιστο αεροπλανοφόρο σε μια περίοδο όπου οξύνεται όλο και περισσότερο ο κίνδυνος του πολέμου στην περιοχή. Οι γεωστρατηγικές βλέψεις διάφορων δυνάμεων θα μπορούσαν να έχουν νέες οδυνηρές επιπτώσεις για τον κυπριακό λαό. Νέα σχέδια τεκταινούνται με τις προσπάθειες για επαναπροσέγγιση Ισραήλ-Τουρκίας, για νέους δρόμους μεταφοράς που διεκδικούνται για τους ενεργειακούς πόρους της περιοχής, για οριστικοποίηση της διχοτόμησης του νησιού και πιθανές νέες στρατιωτικές επεμβάσεις.

Οι συνυπεύθυνοι σε Κύπρο και Ελλάδα

Υπεύθυνοι γι' αυτές τις εξελίξεις οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις στην Κύπρο και την Ελλάδα. Η προηγούμενη κυβέρνηση του ΑΚΕΛ, που μέσα από τη ρεφορμιστική μωπία του θεωρούσε την ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ και σαν μέσο αντιμετώπισης του εθνικού προβλήματος, το γεγονός ότι μέσα από αυτή τη λογική υπέγραψε και πρωτοστάτησε για την εφαρμογή των μνημονίων στην Κύπρο. Αλλά και ο ΔΗΣΥ του Αναστασιάδη που ενώ ορκιζόταν ότι δεν πρόκειται να δεχτεί κούρεμα των καταθέσεων, όχι μόνο υποχώρησε απέναντι στις απαιτήσεις της τρόικα και της ΕΕ, αλλά και πρότεινε τη σκληρότερη μορφή κουρέματος από το πρώτο ευρώ προκειμένου να κρατήσει πιο χαμηλό το κούρεμα των υψηλότερων. Μια πολιτική δύναμη που όπως στο παρελθόν είχε υποστηρίξει το σχέδιο Ανάν, θα μπορούσε να είναι ιδιαίτερα επιρρεπής και σε μια ολέθρια επανέκδοσή του στις νέες συνθήκες.

Υπεύθυνες όπως πάντα και οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα, με πρώτη και καλύτερη την ελληνική κυβέρνηση που συνυπέγραψε αδιαμαρτύρητα τις αποφάσεις του Γιούρογκρουπ και την καταδίκη της Κύπρου. Όπως στο παρελθόν με τις συνθήκες Ζυρίχης-Λονδίνου και την πλήρη ευθυγράμμιση με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια, όπως στα χρόνια της χούντας με τη διοργάνωση του πραξικοπήματος του Σαμψών που άνοιξε το δρόμο στον Αττίλα, όπως αργότερα με την ανοχή ή και υποστήριξη του σχεδίου Ανάν που ματαίωσε ο ίδιος ο κυπριακός λαός με την περήφανη στάση του, η ελληνική άρχουσα τάξη ήταν και παραμένει πάντα συνυπεύθυνη για τα δεινά του κυπριακού λαού.

Δεινά που κλιμακώνονται και για τους Έλληνες εργαζόμενους και τα πλατιά λαϊκά στρώματα όλα αυτά τα τελευταία χρόνια. Που αποτελούν συνέπεια της ένταξης και υποταγής μας στο σφαγείο του ευρώ και της ΕΕ, με την πολιτική των μνημονίων, την

κατάλυση κάθε έννοιας λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας, το ξεπούλημα του δημόσιου συσσωρευμένου πλούτου, το κλείσιμο δεκάδων χιλιάδων μικροεπιχειρήσεων, το 1,5 εκατομμύριο άνεργους, το τσάκισμα των εργατικών εισοδημάτων κατά 50%, την κατάλυση κάθε έννοιας ακόμα και αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας μέσα από αλληπάλληλα πραξικοπήματα και πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, με την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και κάθε έννοιας εργατικού δικαίου, την κλιμάκωση της καταστολής.

Έξω από ευρώ - ΕΕ με τους αγώνες των λαών

Το συγκλονιστικό ΟΧΙ του κυπριακού λαού και οι αλληπάλληλες αγωνιστικές κινητοποιήσεις του ενάντια στο νέο Αττίλα του Γιούρογκρουπ, οι 30 γενικές απεργίες των τελευταίων χρόνων στην Ελλάδα και τα αμέτρητα κοινωνικά και αγωνιστικά ξεσπάσματα σε διάφορους χώρους, απονομιμοποιούν σε μεγάλο βαθμό τους κυρίαρχους, εκφράζουν την αγωνία και την άρνηση του λαού να συνεχίσει να υφίσταται τις καταστροφικές συνέπειες της ασκούμενης πολιτικής. Όμως δεν έχουν ακόμα ανοίξει το δρόμο της νίκης και της ανατροπής. Προϋπόθεση γι' αυτό είναι να ξεπεραστούν -ιδιαίτερα μετά την εκκωφαντική τους διάψευση με τελευταίο παράδειγμα την Κύπρο- κάθε πρόθεση και προσδοκία για «επαναδιαπραγμάτευση» λαϊκών και πολιτικών δικαιωμάτων στα πλαίσια του ευρώ και της ΕΕ, σαν αυτά που υπόσχονται κατά καιρούς όχι μόνο κυρίαρχες αστικές δυνάμεις αλλά και ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ. Να κατακτηθεί σαφήνεια και ρεαλιστική αντιμετώπιση του αντιπάλου που δεν θα παλαντζάρει ανάμεσα στο «Ευρώ εθνικό μας νόμισμα» και στο «Όχι ευρώ με κάθε θυσία» επειδή τάχα μου δήθεν σε μια περίοδο με «πολλαπλά ενδεχόμενα» θα πρέπει να είναι ασαφής και η αντιμετώπισή τους, αφήνοντας απaráσκευο και έκθετο το λαό, όπως υποστήριζε σε πρόσφατη συνέντευξή του ο Δραγασάκης. Είναι ακόμα ανάγκη να ξεπεραστεί η ψευτοαριστερή, ηττοπαθής και αποπροσανατολιστική στάση του ΚΚΕ που θεωρεί το «μέσα ή έξω από το ευρώ» ψευτοδιλήμμα, παραπέμποντας τα πάντα στη δεύτερη παρουσία της «λαϊκής εξουσίας». Γιατί, όπως έλεγε και ο ίδιος ο Μαρξ, όποιος εγκαταλείπει ένανδρα τις μερικότερες συγκρούσεις με το κεφάλαιο, αυτός είναι ανίκανος και για οποιοδήποτε πλατύτερο κίνημα και μεγαλύτερη ανατροπή.

Αντίθετα, όπως αποδεικνύεται μέσα από την οδυνηρή εμπειρία της εργατικής τάξης και του λαού στην Ελλάδα και την Κύπρο όλα αυτά τα τελευταία χρόνια, η κατάργηση του εφιάλτη των μνημονίων και των αποικιοκρατικών δανειακών συμβάσεων, η υπεράσπιση και διεκδίκηση κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων, απαιτούν εδώ και τώρα τη ρήξη και αποδέσμευσή από το ευρώ και από την ΕΕ. Οι ίδιες οι συνθήκες έχουν δημιουργήσει τις προϋποθέσεις σε χώρες σαν την Ελλάδα και την Κύπρο που επιλέχθηκαν σαν

πειραματόζωα για την αντιμετώπιση της κρίσης σε βάρος των λαών, να σπάσουν εδώ οι αδύναμοι κρίκοι. Ν' αρχίσει από εδώ να τσακίζεται η απάνθρωπη ιμπεριαλιστική-καπιταλιστική αλυσίδα, πράγμα που θα μπορούσε ν' αποτελέσει το έναυσμα για όλους τους λαούς που ξεσηκώνονται κατά εκατομμύρια ενάντια στα σχέδια των κυρίαρχων τάξεων, των Βρυξελλών και του Βερολίνου, να ανατρέψουν συσχετισμούς και πολιτικές, να ανοίξουν το δρόμο για την πολιτική και κοινωνική τους απελευθέρωση. Το μεταβατικό πρόγραμμα της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. για τη μονομερή καταγγελία των μνημονίων, την άμεση διαγραφή του τοκογλυφικού χρέους, την εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο, την υπεράσπιση και ανάπτυξη των συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων της κοινωνίας, τη ριζική αναδιανομή του πλούτου, την υπεράσπιση της φύσης και του περιβάλλοντος, της πολιτιστικής κληρονομιάς του λαού, με την ανάπτυξη της δημοκρατίας μέσα από θεσμούς και όργανα πραγματικής εργατικής και λαϊκής εξουσίας· κι ακόμα οι αγώνες Ελληνοκύπριων και Τουρκοκύπριων ενάντια σε ξένους στρατούς και βάσεις, για την επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους για να περάσουν οι τύχες του νησιού στα δικά τους χέρια, με την ενίσχυση της διεθνιστικής πάλης των λαών Ελλάδας-Κύπρου και όλων των λαών της περιοχής, μπορούν να αποκρούσουν τους ολέθρους που τους επιφυλάσσουν το ευρώ και η ΕΕ, να βάλουν φρένο στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και τους πολέμους.

Σαράντα χρόνια μετά τη λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου που μαζί με τις θυσίες και το αίμα του κυπριακού λαού ανέτρεψε τη φασιστική χούντα των Παπαδόπουλου-Ιωαννίδη έχει και πάλι ωριμάσει ένας καινούργιος λαϊκός ξεσηκωμός που θα μπορούσε με την αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική ενότητα της εργατικής τάξης και του λαού να οδηγήσει όχι μονάχα στην ανατροπή της νέας τυραννίας που μας έχουν ετοιμάσει, αλλά και για να ξημερώσει μια καινούργια μέρα με τον πλούτο και την εξουσία στα χέρια των εργαζόμενων.